Бащата на Йовков - Стефан Йовков пред къщата в Чифуткьой

Къща-музей „Й.Йовков“ в с.Жеравна

http://www.antimovski-han.org/article.php?id=464

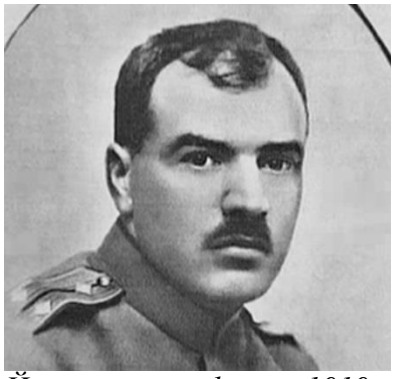

Йовков като офицер, 1919 г.

Йорданъ Йовковъ съ семейството си.

Йордан Стефанов Йовков (остаряло: Юрдан Йовков) (1880 – 1937) е български писател – класик на българската литература, разказвач, редактор, драматург, военен кореспондент.

Роден на 9 ноември през 1880 г. в с. Жеравна, Източна Румелия, където преминават детските и юношеските му години. Там, както и в Котел получава основното си образование (1895). Завършва гимназия в София (1900).

Учителят му по литература – поетът Иван Грозев, му предсказва бъдеще на писател.

След дипломирането си живее в Добруджа, където се преселва семейството му. През 1900 г. се преселва в с. Долен извор. Завършва школата за запасни офицери в Княжево 1902 – 1904 г. В началото на 1904 г. се записва в Юридическия факултет на Софийския университет, но смъртта на баща му осуетява следването му.

Есента на 1904 г. Йордан Йовков се завръща в с. Долен извор и учителства в различни добруджански села до 1912 г., когато е мобилизиран. Участва в Балканската и Междусъюзническата война като командир на рота в 41 пехотен полк. През юни 1913 г. е ранен по време на битката край Дойран, а месец по-късно е повишен в чин.

След войните Йовков се установява в София и работи като редактор на списание „Народна армия“, след като списанието престава да излиза, е принуден да търси работа и по-късно е назначен за библиотекар и редактор на списание „Преглед“ на Министерството на вътрешните работи и народното здраве в Отделението за социални грижи и благотворителност.

Остава на работа до есента на 1915 г., когато отново е мобилизиран и изпратен в гр. Ксанти, а година по-късно е командирован в редакцията на списание „Военни известия“.

След края на Първата световна война настъпва един от най-тежките периоди в живота на Йордан Йовков. Втората национална катастрофа го заварва в Добрич. След трудни дни, изпълнени с душевни терзания и материални несгоди, и след като Добруджа е окупирана от румънците, Йовков минава нелегално границата и се установява във Варна, където е учител до есента на 1920 г. След застъпничество на приятели от София е назначен в българската легация в Букурещ.

Избран е единодушно за член на Съюза на писателите от 1920 г.

През 1920 – 1927 г. е редовен сътрудник по печата; постоянно е понижаван в длъжност, поради което в края на 1927 г. напуска легацията.

Последните 10 години от живота му са изпълнени с творчески труд и изтощително напрежение, което се отразява на здравето му. През есента на 1937 г. заминава на лечение в Хисаря. Поради влошеното му състояние е откаран в Пловдив и опериран по спешност в Католическата болница в Пловдив. Открит е рак на стомаха в напреднало, безнадеждно състояние. Също рак в жлъчката, освен това – апандисит. На 15 октомври 1937 г. Йовков умира. Погребението му в София се превръща в манифестация на народна любов и признателност.

В творчеството си Йордан Йовков дебютира като поет.

Годините, прекарани по фронтовете на трите войни, предопределят тематиката и персонажите в по-нататъчното му творчество.

Военните си творби Йовков започва да печата от началото на 1913 г.

В документалните си очерци Йовков обективно свидетелства за войнишките делници и празници – баталните очерци са ярки художествени свидетелства за преживяното по време на войната – от първия ѝ ден до нейния трагичен край.

Йовков идва в българската литература с една болка, която пронизва всичко, написано от него за войните, и от която се ражда специфичният му хуманизъм. В

прозата му няма ожесточение, викове на омраза. Най-значимите си военни творби Йовков събира в излезлите през 1917 и 1918 г. два тома „Разкази“.

Името на Йордан Йовков носят множество географски, културни и други забележителности, като например: морският нос Йордан Йовков на остров Гринуич, Южни Шетлъндски острови, Антарктика.

Негови произведения са: „По жицата“, „Кошута“, „Божура“, „Шибил“, „Индже“, „Серафим“, „Другоселец“, „Последна радост“, „През чумавото“, „Чифликът край границата“, „Приключенията на Гороломов“, „Жетварят“, „Земляци“, „Край Места“, „Песента на колелетата“, „Старопланински легенди“, „Вечери в Антимовския хан“, „Женско сърце“, „Ако можеха да говорят“, „Албена“ (Драма в три действия), „Боряна“ (Драма в четири действия), „Обикновен човек“ (Драма в четири действия), „Милионерът“ (Комедия в четири действия) и много други.

http://www.slovo.bg/showauthor.php3?ID=95&LangID=1

- При изготвяне на материала са използвани графични, визуални и текстови материали с отворено авторско право, публикувани в Уикипедия.

Изготвил: Генка Атанасова
Проверил: Диляна Гаджева